

Tony Kent

Het schaduwnetwerk

Vertaald door Gert-Jan Kramer

DE FONTEIN

I

Konrad Frankowski voelde de druppel warm zweet niet over zijn wang biggelen. Hij merkte niet dat de transpiratie in zijn volle, modieus slordige baard verdween, noch was hij zich bewust van de drie kronkelende straaltjes die daarna over zijn gezicht liepen.

Toen de vijfde druppel van zijn voorhoofd op de spatiebalk van zijn geopende laptop viel, drong het effect van de middagzon pas tot hem door.

Hij veegde de nattigheid weg en keek op van het scherm. Zijn concentratie maakte plaats voor bezorgdheid, terwijl hij over zijn verder lege tafeltje naar de honderden mensen om zich heen keek en probeerde te peilen of een van hen hem in de gaten hield. Tot zijn opluchting toonde niemand enige belangstelling voor een verhitte technerd en zijn huiswerk.

Dat leeft er verdomme maar op los, dacht Konrad afgunstig. Gewoon een beetje borrelen in de zon.

De Grote Markt was ooit een handelscentrum, het commerciële hart van Den Haag, de op twee na grootste stad van Nederland. Maar zoals bij veel historische centra van Europese steden was dat verleden al lang vervlogen en de oorsprong grotendeels vergeten. Het oude plein was tegenwoordig hét uitgaansgebied van de stad, omzoomd met trendy café-restaurants met behoorlijk prijzige menu's, bedoeld om klanten extra geld uit de zak te kloppen onder het mom van 'een optimale vrijetijdsbeleving'.

Van zonsopgang tot ver na zonsondergang wemelde het op de Grote Markt gegarandeerd van de overprikkelde lichamen, allemaal high door cafeïne dan wel alcohol, of later op de dag veel sterkere en minder legale middelen. Voeg daarbij de ongewone lengte van de gemiddelde Nederlander, en een man van normale afmetingen, zoals Konrad, kon eenvoudig opgaan in een menigte zoals deze.

Precies de reden waarom hij deze locatie had gekozen voor de ontmoeting.

Konrad trok de klep van zijn zwarte honkbalpetje dieper over zijn ogen. Hij vestigde zijn aandacht weer op de laptop, nog altijd nerveus, en concentreerde zich weer op zijn werk. Hij wilde alles zo snel mogelijk achter zich laten. Terug naar het leven dat hij vroeger leidde, voordat hij in deze nachtmerrie was beland.

Hij zette de negatieve gedachten van zich af, terwijl hij nogmaals het open tabblad in zijn browser bestudeerde. De beknopte en nu vertrouwde informatie stond op een beveiligde site die hij zelf gemaakt had; een pagina die hij specifiek voor dit doeleinde in elkaar had geflanst. De gegevens op het scherm waren het resultaat van zeven uur research, gedurende de nachtvlucht van New York naar Amsterdam, want Konrad wilde er zeker van zijn dat hij elk benodigd detail binnen handbereik had.

Twee gezichten staarden hem aan. Ze domineerden het beeld in al hun hd-glorie en behoorden toe aan twee mannen, van wie de naam, gelaatstrekken en privédetails inmiddels in Konrads geheugen gegrift stonden.

De eerste foto was van Mendel Prochnik. Een Israëliisch staatsburger die vierenzestig jaar geleden in Hongarije was geboren en al die jaren hadden diepe rimpels getrokken in het gegroefde gezicht van de man. Wat getuigde van een zwaar leven, nam Konrad aan, of zwaar drankgebruik. Misschien allebei.

De tweede foto was van Will Duffy. Als geboren Schot kwam Duffy uit het armste deel van Glasgow, maar net als Prochnik had hij zich vanuit dat nederige begin opgewerkt. In zijn geval mocht hij nu Londen zijn thuis noemen. Hij was de jongste van de twee en scheelde elf jaar met Prochnik, hoewel het eerder twintig jaar leek. Duffy's gezicht vertoonde sporen van een veelbewogen bestaan – lichte littekens en een gebroken neus – maar hij leek de kracht van zijn jeugd te hebben behouden.

Hoezeer de mannen fysiek ook verschilden, ze hadden één carrièrekeuze met elkaar gemeen. Ze waren allebei advocaat, ook al zag Duffy er niet zo uit; hij zou iets heel anders kunnen zijn, iets wat veel lichamelijker werk vereiste. Prochnik echter? Hij oogde als een rechtsgeleerde in hart en nieren. Zijn beroep zou niet zichtbaarder kunnen zijn als

hij 'advocaat' op zijn voorhoofd had laten tatoeëren, ergens tussen die oudtestamentische borstelwenkbrauwen en de meest opzichtige toupet die Konrad ooit op een mensenhoofd had gezien.

Op normale dagen zou hij om zijn eigen observatie hebben gelachen. Maar vandaag was géén normale dag. Hoe kon dat ook in deze situatie? Er waren te veel onzekerheden om zich te verliezen in humor. Te veel ongeziene gevaren...

Zijn blik was opwaarts gedwaald, weg van het scherm, en de paranoia sloeg opnieuw toe. Waarom was hij hiermee akkoord gegaan? Voordat zijn gedachten een nieuwe paniekaanval konden opwekken, werd zijn aandacht teruggezoegen naar het hier en nu. Het langverwachte moment was eindelijk aangebroken.

Prochnik was kleiner dan Konrad had verwacht. Hooguit één meter vijfenzestig. Maar dat was niet het meest in het oog springende. Zelfs in de zinderende hitte droeg hij een driedelig blauw pak, zo goed op maat gemaakt dat het zowel de rijkdom als de magerte van de man benadrukte. Het lichaam onder de combi van katoen en wol kon amper vijftig kilo wegen. De gestalte van iemand die het te druk had met werken om fatsoenlijk te eten.

Duffy daarentegen was iets langer dan één meter tachtig en had de fysiek van een vechtersbaas. Gekleed in een kaki cargoshort en oud wit T-shirt met een vervaagde print van een beroemde bokser, verkeerde de man in een belachelijk goede conditie voor een vijftiger. En hij zag er in het echt nog minder uit als een advocaat dan op de foto.

Meer als de lijfwacht dan de partner van Prochnik, dacht Konrad.

Hun plotse komst bood een moment van respijt. Een welkome afleiding van de constante doodsangst die Konrad dagenlang had ervaren. In dat moment van herkenning dacht hij even aan iets anders dan het gevaar dat hij liep. Het risico dat hij nam. Alleen dat ene moment voelde Konrad zich opgelucht.

Even later keerde de angst terug.

Konrad aarzelde over wat hij moest doen, onzeker over het juiste plan van aanpak. Nu hij eenmaal hier was, was de situatie vreemder dan verwacht. Eén vraag drong echter boven alles uit:

Hoe bluff ik mezelf hier doorheen?

Twijfel beheerste Konrads bange gedachten toen de twee mannen

naderden. Hun gezichtsuitdrukking noch lichaamstaal gaf enige aanwijzing voor de beste benadering. Op hun zelfverzekerde houding na, viel er niets aan de mannen af te lezen. Ondanks de misplaatste kleding – de een te formeel voor dit warme weer, de ander te casual voor deze serieuze gelegenheid – straalden Prochnik en Duffy een en al zakelijkheid uit.

‘Konrad Frankowski.’

De woorden van Prochnik klonken als een bevestiging in plaats van een vraag. De stem met het zware accent was veel lager dan Konrad van zo’n klein kereltje had verwacht en liet er geen twijfel over bestaan dat Prochnik precies wist wie hij voor zich had. En dat leek volslagen onlogisch.

Het verbijsterde Konrad zozeer dat hij als aan zijn stoel genageld bleef zitten.

‘Hoe wist u –’

Een opgeheven hand van Prochnik, die een paar stappen voor het tafeltje stilhiel, was voor Konrad een duidelijk teken om te zwijgen.

‘We hebben hier afgesproken met een Amerikaan,’ legde de man uit, die ondertussen een stoel naar zich toetrok. Hij wees naar de kruin van Konrad. ‘U draagt een honkbalpetje van de New York Yankees. U had net zo goed een neonbord boven uw hoofd kunnen hangen.’

Als reactie liet Konrad zijn ogen over de Grote Markt glijden. Een snelle blik bevestigde wat Prochnik had opgemerkt: Amerikaanse sportkleding schitterde door afwezigheid op het stampvolle plein. Op een normale dag zou Konrad dat een wetenswaardig feitje hebben gevonden. Munitie voor een discussie over de nietszeggendheid van een ‘World Series’, waar behalve de Verenigde Staten geen andere honkbalnatie aan deelnam.

Vandaag diende het alleen als verklaring voor hoe Konrad zo gemakkelijk te herkennen was. Een verklaring die bij lange na niet voldoende was om alle andere zorgen van Konrad weg te nemen. Hij keek naar Prochnik toen de advocaat ging zitten en maakte zich klaar om de volgende vraag af te vuren.

‘Goed, maar dat is niet –’

‘Hebt u het, meneer Frankowski?’

Prochniks aandacht leek meer bij de sneeuwwitte zakdoek die hij in de linkerborstzak van zijn colbert stopte dan bij de vraag waarmee hij

Konrad voor een tweede keer had onderbroken. Als het de bedoeling was om de ander van zijn stuk te brengen, dan was die poging geslaagd. Konrad zocht stamelend naar een antwoord.

‘Ik... ik ben niet zeker –’

‘Niet zeker van wat?’ vroeg Prochnik. Zijn starre ogen maakten zijdelings contact met die van Duffy, de getuige bij dit gesprek. ‘U weet waarom we hier zijn, meneer Frankowski. En ook waarom we deze interactie zo kort mogelijk moeten houden. We lopen allemaal gevaar, dus nogmaals: hebt u het?’

Konrad haalde diep adem om zichzelf te kalmeren. Hij had dit geïfend. Hij wist wat hij hoorde te zeggen. Hij wist wat hij móést zeggen.

Maar daar kreeg hij nooit de kans voor.

Konrad schrok van een geluid dat luider was, gewelddadiger, dan hij ooit had gehoord. Een knal die zelfs de lucht om hem heen leek te splijten en daarna van alle kanten van de Grote Markt weergalmde. Hij had geen tijd om zich af te vragen waar het in godsnaam door werd veroorzaakt. Nog voor de echo voelde Konrad het antwoord op zijn gezicht: een warme straal bloed terwijl Mendel Prochnik hard achteroversloeg.

Eén kogel had zich door de slaap van de oude advocatenschedel geboord. De onmiddellijk fatale inslag liet het lichaam neerploffen op de stenen van het plein. Konrad had geen vragen meer. Geen zenuwen meer. Geen twijfels meer.

Hij bleef achter met niets dan afschuw.

2

Konrad staarde perplex naar Mendel Prochniks levenloze lichaam op het plein. Het was een aanblik die hij in de korte tijd die hem ter beschikking stond niet kon bevatten. Een paar seconden eerder had Prochnik, hoe klein ook, het toonbeeld van intimidatie geleden; een natuurkracht die alleen woorden nodig had om Konrad volledig te ontregelen en pijnlijk bewust te maken van zijn beperkingen.

Een moment later was dezelfde man een verminkt lijk geworden, beroofd van het leven door een enkele kogel.

Konrad bleef als versteend op zijn stoel zitten, terwijl hij vergeefs probeerde te verwerken waarvan hij zojuist getuige was geweest. Naar alle waarschijnlijkheid zou hij daar langer hebben gezeten, ware het niet dat hij zo hard overeind werd getrokken dat hij zich er niet tegen kon verzetten. Nog voor Konrad wist wie hem uit de stoel had gerukt, hoorde hij iemand één woord in zijn oor schreeuwen: 'Rennen!'

Het gebrulde bevel verbrak, samen met het fysieke geweld, de verlamdende verbijstering bij Konrad, hoewel hij nog steeds in shock verkeerde. Het knallende geluid van een volgend schot, vrijwel direct na het eerste, maakte het overlevingsinstinct in hem wakker.

Will Duffy had die extra motivatie niet nodig gehad. Nog voor het tweede schot klonk, had hij een half sprintje getrokken, waarbij hij met een grote knuist vol littekens Konrad stevig bij de kraag pakte om de jongere kerel mee te slepen. Duffy's ijzeren greep gaf Konrad geen schijn van kans om tegen te strijden, maar toen er meer geweervuur was te horen, hoefde de Amerikaan niet langer te worden aangemoedigd.

Hij kwam nu zo mogelijk nog sneller in beweging dan de Schot.

Konrad was eerst zozeer gericht op zijn eigen ontsnapping dat de commotie in de omringende menigte hem ontging. Hij registreerde het toenemende gegil niet toen er nog meer schoten klonken, noch de wild, ongecontroleerd rondstuiterende lichamen toen letterlijk honderden

mensen voor hun leven begonnen te rennen, het merendeel wegvluchtend voor een gevaar dat ze niet konden zien.

En hij stopte niet om zichzelf af te vragen waarom mensen verschillende kanten op renden.

Duffy leek zich echter heel goed bewust van de chaos om hen heen. Hij hield Konrads kraag stevig vast en trok hem dicht naar zich toe, net toen een reus van een kerel bijna tegen hen aan botste. Die ingreep zorgde ervoor dat de kolos nu rechts langs Konrad denderde, midden in een kluitje bange stadsbewoners die als bowlingkegels neergingen.

‘Het zijn er te veel!’ riep Duffy. Zijn woorden waren de eerste geluiden die naast het geweervuur echt tot Konrad doordrongen. ‘We moeten hier weg.’

Duffy liet Konrad niet los terwijl hij schreeuwde en vertraagde evenmin zijn tempo. De twee mannen bleven voorwaarts bewegen in een mensenzee die nu alle kanten op stormde. Konrad begon eindelijk te beseffen in welke heksenketel deze terreur hem had gestort, maar de concentratie die hij wist op te brengen werd telkens verbroken door nieuwe schoten.

De ene na de andere knal.

‘Ze zijn overal!’ schreeuwde Duffy, die abrupt van richting veranderde en Konrad meetrok naar links.

Vrijwel zonder hun pas in te houden, weken ze negentig graden af van hun vorige koers. Met een blik over zijn rechterschouder zag Konrad de reden voor de plotselinge uitwijkmanoeuvre, want zelfs in het gedrang van zes mensen dik kon hij zien dat daar twee lichamen dood neervielen.

Het bloederige tafereel deed Konrad rillen, maar hij had niet de tijd of de maag om er lang naar te kijken. Duffy schroefde hun tempo op en haalde zelfs een paar mensen in die ook die kant op renden. Het was Konrad een raadsel hoe de Schot leek te weten waar ze naartoe moesten. Hij vroeg zich niet af hoe de man wist waar gevaar dreigde en waar niet, maar was gewoon dankbaar voor het gevoel van geborgenheid; een doelgericht iemand met voldoende knowhow om Konrads hulpeloze angst te compenseren.

Er klonk opnieuw een knal en weer ging er een lichaam tegen de grond. Ditmaal zo dichtbij dat Konrad het bloed van de arme kerel op zijn wang voelde spetteren. En opnieuw veranderden ze plots van richting.

Als Konrad helder had kunnen nadenken, zou hij inmiddels hebben beseft dat Duffy net zo verloren rondliep als de rest. Dat ook Duffy werd voortgedreven door blinde paniek. Door angst en onzekerheid. En dat de man geen idee meer had welke route naar veiligheid voerde. Dan zou Konrad zich hebben gerealiseerd dat ook Duffy rende voor zijn leven en zich slechts liet leiden door het geluid van de schoten.

Schoten die hen tot dusver telkens de verkeerde kant op hadden gestuurd.

Maar Konrad zag dat allemaal niet. Zijn instinct en behoefte om te overleven, vereisten dat hij ergens in geloofde. Een redder in nood. En dus vestigde hij zijn hoop op Will Duffy, volledig en compleet. Konrad wist dat Duffy hem in leven kon houden. Dat Duffy hem hier doorheen kon slepen.

Tot het moment waarop dat niet meer kon.

Met alle adrenaline die door zijn aderen kolkte, leek Konrads hart niet nog sneller te kunnen kloppen. En toch was dat precies wat er gebeurde toen Duffy een kreet van pijn slaakte en struikelend onderuitging.

De oorzaak van Duffy's val was onmiddellijk duidelijk; het snelstromende bloed uit de wond in zijn kuit was niet over het hoofd te zien. Een kogel die dwars door zijn onderbeen was gegaan, maakte het onmogelijk op eigen kracht verder te lopen.

Konrad boog zich voorover naar Duffy, met de bedoeling hem op de been te helpen. Aan weerszijden werd er tegen hem aan gebeukt door bange mensen, die nergens meer op letten terwijl ze voor hun leven renden, waardoor Konrad zelf bijna tegen de grond ging. Het duurde even voordat hij zijn evenwicht hervond en wederom een hand uitstak naar Duffy.

Een hand die de Schot wegsloeg.

'Doe niet zo stom, man!' riep Duffy. 'Ze zijn hier voor jou, Konrad. Je moet vluchten!'

Konrad voelde zijn hoofd tollen, terwijl hij de woorden verwerkte. Hij snapte niet wat Duffy daarmee wilde zeggen en had geen tijd om er goed over na te denken. Het lukte nauwelijks om rechtop te blijven in de menigte die langs hem heen drong. En dat werd nog lastiger toen Duffy zijn volgende instructie benadrukte met een harde duw tegen Konrads borst.

‘Maak verdomme dat je wegkomt!’

De angstige wanhoop in Duffy’s stem was onmiskenbaar. De man was weer moeizaam opgekrabbeld en had zijn laatste krachten gebruikt om Konrad aan te sporen. Wankelend op zijn ene goede been viel hij voorover in de armen van de Amerikaan.

‘Vertrouw niemand.’ Duffy verhief zijn stem niet langer. Zijn woorden waren nu meer een smeekbede, die hij Frankowski van dichtbij toefluisterde. ‘Je weet niet wie hierachter zit. Als je in leven wilt blijven, moet je niemand –’

Konrad voelde de volgende kogel nog voordat de knal zijn oren bereikte. Hij kromp angstig ineem omdat hij er zeker van was dat de schutter vlakbij was, dus miste hij het moment waarop Duffy werd geraakt. Hij zag de Schot wel in elkaar zakken. Het gewicht dat zo-even tegen hem aan had geleund, verdween plotseling toen Duffy nogmaals tegen de grond smakte.

En dit keer stond de man niet meer op.

Teruggeworpen op zichzelf sloeg Konrad een fractie van een seconde later weer op de vlucht. Zonder leider schakelde zijn overlevingsinstinct een tandje bij om hem tot actie te manen. Hij had geen idee waar het veilig was – zelfs niet hoeveel schutters er waren – maar zijn reptielenbrein nam het over. Het koos een richting en gaf hem één simpel bevel:

Rennen.

Wat volgde zou altijd troebel blijven voor Konrad. Een wazige, bloederige en onaangename herinnering die hem tot aan zijn dood nachtmerries zou bezorgen, maar waarin elk besef van tijd ontbrak. Hij zou zich nooit kunnen herinneren hoelang hij rende, hoeveel doodsbenaauwde mannen en vrouwen hij opzijduwde, hoeveel kogels er langs hem heen vlogen. Het enige dat Konrad zich later zou herinneren, was dat hij het in de helse meute op een lopen zette, over doden en stervenden klauterde, terwijl lichamen, bloed en... andere dingen tegen hem aankwamen.

Het leek hopeloos.

Eindeloos.

Tot het gedrang ophield.

Konrad kreeg geen gevoel van opluchting toen hij blijkbaar de rand van de mensenzee bereikte. Voor zich ontwaarde hij een open ruimte,

maar die vervulde hem louter met angst, in het besef dat hij zou opvallen zodra hij aan de gillende menigte ontsnapte. En door op te vallen maakte hij zichzelf tot een doelwit.

Niettemin wist Konrad dat hij dat risico moest nemen. Hij had geen idee hoelang de kogels al in het rond vlogen en kon ook niet inschatten hoelang dit pandemonium nog zou duren. Hij wist wel dat er met de seconde meer en meer slachtoffers vielen en merkte dat er onder zijn voeten een rivier van bloed begon te stromen.

Wegvluchten over open terrein hield het risico in dat hij eenvoudig kon worden neergeschoten.

Aan de andere kant zou hier blijven een gewisse dood kunnen betekenen.

Hij nam de beslissing zonder aarzelen en brak door de rustigere buitenring van mensen, waarna hij een snelheid ontwikkelde die hij zelfs in zijn jonge jaren nooit had gehaald. Hij zag nu ook dat anderen losbraken uit de menigte en realiseerde zich pas later dat hij niet het enige doelwit vormde. Op het moment zelf dacht hij daar echter niet aan en hield hij maar één ding voor ogen: de schijnbaar verlaten straat aan de andere kant van het plein.

Het primitieve deel van zijn brein – het primaire instinct dat hem tot nu toe in leven had gehouden – vertelde hem dat dit zijn enige kans was om heelhuids weg te komen. Dat dit zijn ontsnappingsroute was. Zijn instinct had hem veilig tot hier gebracht. Hij ging die innerlijke stem nu niet negeren.

Zonder zelfs maar achterom te kijken naar het bloedbad, rende Konrad alsof de duivel hem op de hielen zat.

Eerste druk september 2025

Oorspronkelijke titel *The Shadow Network*

Oorspronkelijke uitgever Elliott and Thompson Limited

Copyright © Tony Kent 2024

Published by arrangement with Elliott and Thompson Limited.

www.eandtbooks.com

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Gert-Jan Kramer

Omslagontwerp Studio 026

Omslagillustratie Trevillion

Auteursfoto © Neil Spence

Opmaak binnenwerk Cirus Group, Hulshout

ISBN 978 90 261 7624 1

ISBN e-book 978 90 261 7625 8

ISBN luisterboek 978 90 261 7626 5

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.